

**Роздуми на тему самотніх (поранених) під час війни
15 травня 2025 року Божого
Четвер Тижня родини з нагоди Ювілейного року**

“Бо я певний, що ні смерть, ні життя, ні ангели, ні князівства, ні теперішнє, ні майбутнє, ні сили, ні висота, ні глибина, ані інше якесь створіння не зможе нас відлучити від Божої любови, що в Христі Ісусі, Господі нашім.” (Рим. 8:38-39)

Слава Ісусу Христу!
Дорогі у Христі!

Важкою та болючою, у час війни проти України, стала тема самотності у наших сім'ях та родин.

Воєнні лихоліття дуже змінили долі і звичний уклад життя багатьох українців. Упродовж одинадцяти років російської агресії та понад трьох років повномасштабної кровопролитної війни ми щораз частіше стаємо свідками цієї сумної дійсності. За ці роки на полі бою та внаслідок ракетних атак ворога по цивільних містах та селах Україна втратила десятки тисяч своїх найкращих синів і дочок. Важкопоранені воїни відчайдушно борються за життя, перебуваючи у шпиталях по всій країні та за кордоном. Мільйони інших громадян покинули рідні домівки в пошуках безпеки для своїх сімей. Тисячі полонених та безвісті зниклих українців... І сотні тисяч – Омужніх захисників і захисниць України, що в нерівній боротьбі відстоюють Гідність і Свободу свого народу на лінії фронту, далеко від своїх родин. Час та відстань, а також інші стресові моменти породжують недостатню, а то й повну відсутність спілкування одних з одними. Такі сумні реалії стали для нас великим випробуванням і в духовному житті, тому що як члени Христової Церкви, живого організму, ми постійно потребуємо живого спілкування один з одним. Це є невід'ємною частиною духовного життя кожного християнина. Як нам навчитися не відчувати себе самотніми, зцілити рани втрат, відновити втрачені зв'язки, віднайти сенс свого життя і служіння?

Розглянемо поняття “самотність”: що ж воно означає?

Мабуть, не раз ми чули або читали такі слова зі Святого Письма: «І сказав Господь Бог: не добре бути чоловікові самому» (Буття 2:18). Божий план для Його творіння полягав у тому, щоб людина не була самотньою, бо людина створена за образом і подобою Божою. А Триєдиний Бог не самотній у Своїй сутності. Ми читаємо про це в першому розділі Книги Буття. Творець каже: «Сотворімо людину на наш образ і на нашу подобу» (Буття 1:26).

Також ми знаємо, що ще до створення людини небеса наповнювали "небожителі" – численне воїнство небесних ангелів, які прославляли свого Творця. З цього робимо висновок, що світ, створений Богом, не є ізольований

від Бога, тож і ми не є відділеними одні від одних. Ба більше, ми знаємо, що Бог створив людину для спілкування з Ним, і це є найпіднесеніше спілкування, яке можливе тут, на землі. Про це молився Христос у своїй Архиєрейській молитві: «...щоб усі були одно, як Ти, Отче, в Мені, а Я – в Тобі, щоб і вони були в Нас об'єднані» (Ів. 17:21).

Звідки ж самотність прийшла у цей світ, так мудро і гармонійно створений Богом? Боже Слово каже, що гріх зруйнував досконалі стосунки людини з Богом, ізолював її і зробив самотньою. «...і сховався чоловік із своєю жінкою від Господа Бога..» (Буття 3:8). А Мудрий Соломон так описує цей стан: «Чоловік – самотній, і іншого немає; ні сина, ні брата немає у нього;... горе одному, коли впаде, а іншого немає, який підняв би його» (Екл. 4:8-10)

Бог не хоче, щоб ми були самотніми. Як люблячий Батько Він посилає у світ Свого Єдинородного Сина, щоб повернути нам Боже синівство, втрачене через непослух прародичів, відновити живе спілкування з Творцем та між собою. Ісус Христос пригадує нам, що ми не самотні: «Ось Я з вами по всі дні, аж до кінця світу» (Мт. 28:20).

Під час Свого земного перебування Христос теж часто фізично залишався наодинці: коли постив у пустелі, коли ішов на молитву у відлюдне місце, в Оливному городі тощо. Але найбільше Ісус відчув свою самотність на хресті: "Боже Мій, Боже Мій! Чому Ти Мене покинув?" (Мт. 27:46). На хресне дерево Спаситель поніс усі наші гріхи Сам, один. «Він гріхи наші Сам возніс тілом Своїм на дерево» (1Пет. 2:24). Христос наодинці помирав на Хресті, щоб визволити нас від самотності, щоб, навернувшись до Бога, ми ніколи не були залишені самі на себе і ніколи не були самотніми.

Дорогі брати і сестри, ми, що найбільше сьогодні переживаємо досвід самотності, порожнечі, болю, вживаймо в молитві до Всевишнього Бога, щоб Своєю любов'ю огорнув наш народ. У щирому покаянні перепрошуймо Його за наші провини. Відкриваймо свої серця на Божу волю і будьмо Його вірними слугами, котрі готові завжди безкорисливо послужити своєму ближньому у його потребах, спричинених жорстокою війною.

Молитва. "Боже, Ти є наш Утішитель. Тримай нас у своїх обіймах, огорни нас Своєю любов'ю і пригадуй нам, що, втрачаючи своїх рідних та друзів, ми не стаємо самотніми, бо Ти є повсякчасно із нами. Подаруй нам надію Твоєї неустанної любові, зціли рани наших душ і перетвори наш смуток на спокій і радість. Любий Боже, допоможи кожному з нас віднайти свою власну стежину, щоб перейти через горе, відчуваючи Твою спасенну присутність на цьому нашому тернистому шляху. Амінь".

Цитата: «Горе – як океан: воно приходить на хвилях, що піднімаються вгору і спадають униз. Іноді хвилі спокійні, а іноді – бурхливі. Все, що ми можемо зробити, це навчитися плавати у цьому океані горя, щоб не втопитися, а вижити і стати сильними» Вікі Гаррісон.